

ro, da det blev dannet, Arbejdsro, for at det kunde udarbejde og fremsætte Forslag til saadanne Kriseforanstaltninger, som Ministeriet fandt det rigtigt at foretage. Det er nu sket, og nu maa det altsaa, efter at man har givet Ministeriet Lejlighed til at spille ud først, ogsaa være tilladt os andre at forelægge Forslag for at vise, paa hvilke Maader vi kan supplere de Foranstaltninger, som allerede er bragt i Forslag, for at tilvejebringe den bedst mulige Bekæmpelse af den Krise, som Paripolitikens Gennemførelse har medført her i Landet. Paripolitikens Gennemførelse har flyttet Værdier efter en uhyre Maalestok bort fra de erhvervsdrivende og over til de formuebesiddende. Den højtærede Statsminister bebrejdede forleden Dag den afgaaede Statsminister, det ærede Medlem Hr. Stauning, at han ikke, da han som Regeringschef stod i Spidsen for det politiske Arbejde her i Landet og gennemførte Parikronen, med det samme sørgede for, at der blev truffet Foranstaltninger til at raade Bod paa de Ulykker, som man vidste med Nødvendighed vilde følge deraf for de erhvervsdrivende i Danmark, og denne Bebrejdelse kan med Rette henvendes til den afgaaede Statsminister af alle andre end af Partiet Venstre eller den Statsminister, der nu staar i Spidsen for Landets Styrelse, hævet op dertil af Partiet Venstre. Det paahvilede lige saa fuldt Venstre at sørge for, at saadanne Foranstaltninger var blevet truffet, samtidig med at Paripolitikken blev gennemført, saa meget mere som det fuldt saa meget er Venstre, der har Ansvaret for denne Politikens Gennemtvungelse her i Landet, som det er det afgaaede Ministerium. Dette var til Tider vaklende, men fra Venstres Side blev det, navnlig med den nuværende højtærede Finansminister i Spidsen, med den største Heflighed og Udholdenhed krævet, at Kronen skulde føres op i Pari, og at det skulde ske hurtigst muligt. Hvis man i den Periode aabent havde vedgaaet og erkendt, at overordentlig store økonomiske Vanskeligheder vilde rejse sig, naar Kronen blev bragt i Pari, saa havde den Politik maaske slet ikke sejret. Nu er det i hvert Fald Lovgivningsmagten, der har gennemført Kronepariteten eller ladet Nationalbanken gøre det, og saa maa Lovgivningsmagten ogsaa bære sin Del af Ansvaret derfor og raade Bod paa de onde Følger, som er opstaaet deraf.

Vi har længe haft en økonomisk Krise her i Landet, Landbrugskrisen er kommet senest, men den bliver muligvis haardest, og det gælder da om at træffe Foranstalt-

ninger til at imødegaa den. Jeg kan bedst skildre, hvad mine ærede Medforslagsstillere og jeg tilsigter med det Lovforslag, som jeg har den Ære at forelægge, ved med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse noget af et Brev, som en erfaren Landmand har sendt mig, og som paa en Maade er Udgangspunktet for det Arbejde, der er nedlagt i dette Lovforslag. Han skriver bl. a. følgende til mig: „En 40-aarig Mand købte som eneste Søn sin Moders Gaard for nogle faa Aar siden. Han gav for den ca. 90 000 Kr., presset op dertil af Slægtninge, der foregav, at de vilde overtage Gaarden til den Pris. Han havde ved Arbejde og Spar-sommelighed forud tjent sig 20 000 Kr. i den gode Tid. Fædrenegaard, i hvilken Moderen havde siddet Enke i mange Aar, var forsømt paa alle Maader. Bygningerne er endnu gamle og delvis forfaldne. Køberen har kostet ca. 10 000 Kr. paa Besætning, Inventar og Mark samt overhængende nødvendig Reparation paa Bygningerne, Ejendommen staar ham i ca. 100 000 Kr. og kan højst koste 65 000 Kr. i Dag. Sønnen har altsaa forlist sin Arvepart og sin ved personligt Arbejde sammensparede Formue, paadraget sig Gæld paa den bare Krop. Moderen ejer ikke de sidste Prioriteter og har for øvrigt uddelt Købesummen som Arv til de andre Børn. Han kæmper tappert for at holde sig i Gaarden, som han omfatter med stor Hengivenhed og ikke vil forlade, før Kreditorerne kaster ham ud. Der er dog ringe Udsigt til, at det vil gaa for ham. Han blev slaet ned af Parikronen. Renter og Afdrag af den stadig voksende Gæld vil kvæle ham. Hvert Aar har han forøget Gælden for at øge Besætningen i Antal og Kvalitet, men de faldende Konjunkturer og Kronestigningen har medført, at Besætningen alligevel ved Aarets Slutning trods de bragte Ofre til Forbedring var mindre værd end ved Aarets Begyndelse. End ikke den Trøst var ham levnet, at Tabet maatte fradrages ved Skatteopgørelsen, saaledes som det er tilladt for alle andre Erhverv, hvor Prisfald paa Varelagre maa fradrages Indkomsten — Besætningen er Landmandens Varelager. Det er selvfølgelig ikke Meningen at forsøge at skabe ekstra Sympati for denne enkelte Landmand, jeg har kun fremdraget dette Eksempel, der er valgt blandt Hundreder af andre, fordi jeg kender Forholdene, og fordi jeg mener, at det giver et typisk Billede af den normale, fuldt ud legale Omsætning af Landejendomme, som foregaar og skal foregaa i alle Tider, onde som gode, saa længe nye Slægter afløser gamle. Her er ingen Spekulation, Bevæg-